

udstrække Lovens Regler udover Industriens Omraade, da de Alempen for Arbeiderne, der kunne fremtræde paa dette, neppe saaledes vilde vise sig ved Sysselsættelse i Handelsvirksomheden.

ad §§ 2 og 3.

Ved den engelske Fabriklov af 1833 blev den laveste Aldersgrændse i England fastsat til det fyldte 9de Aar. Paa Grund af mindre heldige Bestemmelser i andre Henseender fik denne Lov dog ingen synderlig Virkning til at forhindre yngre Børns Arbeide; og det blev derfor nødvendigt ved Fabrikloven af 1844 at skjærpe Lovbestemmelserne i flere Retninger. Men samtidig med at Lovgivningen saaledes kom til at virke med større Eftertryk, blev ogsaa den laveste Alder for Børns Arbeide nedsat til det fyldte 8de Aar, og til denne Minimalgrændse har man i England fra denne Tid af holdt sig.

Den preussiske Lovgivning fastsætter derimod, at Børn under 12 Aar ikke maa antages til regelmæssig Beskæftigelse i Fabriker, og den samme Aldersgrændse er optaget i den svenske Lovgivning (sfr. den ovenfor cit. Bestemmelse). Det tør nu ikke hænges, at det fra en Side betragtet vilde være gunstigt for Børnene, at Aldersgrændsen sættes saa sent som muligt, men andre Hensyn, navnlig til Børnenes Bidrag til Subsistensmidlernes Erhvervelse, gjøre det betænkeligt i denne Henseende at gaa for vidt. Da det nu tilmed i forskellige Retninger kan have sine Fordele, at Børnene tidlig vænnes til Arbeide, naar dette kun ikke tilstedes paa Befordring af deres Udvikling, vil det vistnok være tilraadeligt at sætte Aldersgrændsen noget lavere, end det er skeet i Preussen og Sverrig, medens man paa den anden Side ikke bør gaa saa dybt ned, som det er Tilfældet i England. Man har derfor sat Arbeidsalderens Indtræden til det fyldte 10de Aar, hert samstemmende med den Lovkommission, der nylig i Frankrig har overveiet et Lovforslag om disse Forhold. Ved 10 Aars Alderen have baade Dreng og Piger i Reglen naaet en saadan Udvikling saavel i legemlig som

i aandelig Henseende, at et i nogle Timer fortsat regelmæssigt Arbeide ikke vil kunne være dem til Skade, men snarere vil indvirke gunstigt paa deres Udvikling; medens de ved 8 Aars Alderen i alt Fald her til Lands neppe ere naaede ud over den første Barnealder, og derfor endnu ikke bør anvendes ved industrielt Arbeide. — At indskrænke Forbudet som i den preussiske Lovgivning til regelmæssigt Arbeide, hvorved en blot forbigaaende Beskæftigelse ikke udelukkes, har man ikke anset for tilraadeligt, da en saaledes affattet Bestemmelse vil frembyde altfor megen Leilighed til at omgaaes.

Efter den i England for Tiden gjældende Ret er Arbeidstiden lovbestemt for tre Kategorier af Arbeidere, nemlig for Børn (mellem 8 og 13 Aar), for unge Mennesker af begge Køn (mellem 13 og 18 Aar) og for Kvinder, hvilke tvende sidstnævnte Klasser af Arbeidere i det Hele behandles ens. Arbeidstiden er for disse Personer fastsat saaledes, at medens unge Mennesker og Kvinder maa forrette Haldagsarbeide (12 Timer med $1\frac{1}{2}$ Times Fradrag til Maaltider), er det forbudt at anvende Børn til mere end Halvdagsarbeide ($6\frac{1}{2}$ Time med $\frac{1}{2}$ Times Fradrag til Maaltid). Enhver anden Bestemmelse for Børnearbeidets Varighed har det nemlig vist sig umuligt at paase overholdt, hvorimod denne Ordning, der ved Anvendelsen af to Skifter af Børn tilsteder Arbeidets regelmæssige Fortsættelse hele Dagen, ikke frister til Omgaaelsesforsøg.

I een Henseende har man her fraveget den engelske Lovgivning, idet man ikke har anset det for betimeligt at inddrage myndige Kvinders Arbeide under nærværende Lovforslags Omraade. Spørgsmaalet om Kvindens Deltagelse i Arbeidsvirksomheden er endnu saa nyt, og dets Afgjørelse er i Virkeligheden saa tvivlsom, at man ikke har anset det for rigtigt paa nærværende Tidspunkt at gribe ind med en Lovbestemmelse, der hverken vilde staa i Harmoni med den Myndighed, der ved Loven af 29de Decbr. 1857 er indrømmet Kvinden, eller stemme med den vistnok almindelige Anskuelse, at hun med Hensyn til Erhverv bør være ligestillet med Manden.

Medens den svenske Lovgivning, der